

יומא מו. (ש2) עד מו: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים

שלבי הקרבת קרבן - ישנם ארבעה עבודות שהם לב הקרבן ואם לא עשאו הקרבן פסול: שחיטה, קבלת דם הולכת הדם וזריקתו. הקטרת אברי הקרבן או אכילת הקרבן מעכבת לכתחילה את כפרת הבעלים אבל בדיעבד אם הבשר נשרף או אבד הקרבן כשר. העובדה שעיקר הקרבן הוא זריקת הדם ולא הקטרת אבריו מלמדת אותנו שהדבר שהכי חשוב לקב"ה הוא הכוונה שעומדת מאחורי המעשה, ולכן גם אם שחטתי פר ענק, זרקתי את דמו ואז כל בשרו הרב נשרף יצאתי ידי חובה.

חידושו של בר קפרא (לפי ר' אבין)

לפי שיטת ר"מ:

אברים (אפילו פסולים) שנותרו

מסדר להם מערכה נפרדת

(ובתנאי שנחרכו כבר במערכה הגדולה)

אפילו בשבת

הגמרא מסתפקת:

האם הדרישה שהאברים יהיו חרוכים קמעה תקפה - בכל האברים או רק באברים הפסולים.

רבא: אין חידוש בקביעה 'אפילו בשבת' (כתוב בברייתא במפורש - בכל יום!)

קרבן התמיד

שחיטת זריקת דמו (תחילת תמיד)

דוחים שבת וטומאה,

הקטרת אבריו (סוף תמיד)

רבא ובר קפרא: דוחה שבת וטומאה

רב הונא (לפי ר"ח): דוחה שבת ואינו דוחה טומאה

רב הונא (לפי רבה): דוחה טומאה ואינו דוחה שבת

מקור הדין שתמיד דוחה טומאה ושבת: 'במועדו' - אפילו בטומאה, 'במועדו' - אפילו בשבת.

טעמו של ר"ה (לפי ר"ח) - הקטר אברים איננו שלב הכרחי ומשמעותי.

שבת - הותרה לגמרי, לכן עושים בה את כל שלבי הקרבן, טומאה - רק נדחתה, לכן עושים בה רק שלבים הכרחיים ומשמעותיים

טעמו של ר"ה (לפי רבה) - הקטר אברים דוחה רק כשהשחיטה והזריקה דוחים.

טומאה - השחיטה דוחה ולכן גם הקטר האברים דוחה,

שבת - השחיטה אינה דוחה (מדובר בתמיד של יום שני), ולכן הקטר האברים לא דוחה.

המכבה גחלת

סתם גחלת אפילו אם היא על הרצפה

חייב (כיוון שעבר על 'לא תכבה')

גחלת המיועדת למנורה או למחתה

אביי: חייב (כיוון שעבר על 'לא תכבה')

רבא: פטור (כיוון שזו כבר אינה אש המזבח)

בסתם גחלת חייב גם אם היא על הרצפה כיוון שהיא מוגדרת אש המזבח.

רבא ואביי נחלקו:

האם כשלקח גחלת למטרה אחרת היא מפסיקה להיות אש המזבח

הגמרא הסתפקה האם:

אפשרות א': המח' היא כשהגחלת על הרצפה (ועל המזבח כולם מחייבים) אפשרות ב': המח' היא על המזבח (ועל הרצפה כולם פוטרים)